

at der overalt i Landet efter væsentlig de samme Regler bør træffes Foranstaltninger til Beskjæmpelse af de Samfundet truende smitsomme Sygdomme, og at der saaledes bør foreskrives et hele Landet omfattende Indbegreb af lovbestemte Foranstaltninger mod Epidemier, der i Korthed finde et, fra den tidligere Praxis hentet, samlet Udtryk deri, at Epidemien gjøres til Gjenstand for offentlig Behandling.

De Regler, i Medfør af hvilke det afgjøres, om den offentlige Behandling skal komme til Anvendelse paa en Epidemi, indeholdes i Forslagets § 2. Bestemmelserne i saa Henseende hvile paa en Sondring mellem to Hovedgrupper af epidemiske Sygdomme, der ogsaa i andre Retninger er af Betydning, nemlig Sondringen mellem paa den ene Side de Sygdomme, der normalt kun forekomme her i Landet som Følge af Smittens Indførelse fra Udlandet, og mod hvilke derfor Lovgivningens Foranstaltninger til at forhindre smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget væsentlig ere rettede, og paa den anden Side alle andre smitsomme Sygdomme, der enten altid findes et eller andet Sted i Landet eller kunne opstaa, uden at det skyles Smitte udefra. De førstnævnte, der nærmere angives i Forslagets § 2 Iste Stykke, maa ubetinget betragtes som egnede for Epidemibehandling og skulle derfor altid, selv om der kun er Spørgsmaal om enkelte Tilfælde, være Gjenstand for offentlig Behandling. De øvrige smitsomme Sygdomme indtages kun under den offentlige Behandling ved en af vedkommende Myndighed tagen Beslutning. Ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt saadan Behandling bør indtræde, vil det selvfølgelig komme an paa, om Sygdommen enten paa Grund af den særlige Ondartethed, hvormed den optræder, eller paa Grund af, at den optræder under særligt mislige Forhold, har en saadan Karakter, at dens videre Udbredelse i og for sig frembyder en alvorlig Fare, eller at den, selv om Faren er mindre, dog optræder i et saadant Omfang, at dens Beskjæmpelse overstiger de Privates og Fattigvæsenets Kræfter. Om at anvende den offentlige Behandling paa Sygdomme, der normalt gennemgaas af alle Mennesker, saasom Mæslinger og Righoste, eller som kun aldeles undtagelsesvis medføre Fare for Menneskeliv, vil der saaledes kun undtagelsesvis være Tale. Men iøvrigt beror her selvfølgelig meget paa et Skjøn over Forholdene i det enkelte Tilfælde, og dette maa foreløbig udøves af den mest stedlige Sundhedsmyndighed, Sundhedskommisjonen, veiledet af samnes lægekundige Medlem. Til denne Myndighed har man dog ikke troet at kunne overlade

den endelige Afgjørelse af Spørgsmaalet, der navnlig fordi den offentlige Behandlings Indtrædelse medfører en Forskyttelse af Forpligtelsen til at afholde de af Sygebehandlingens flydende Udgifter og ophæver de Følger, som ellers flyde af at modtage gratis Kur og Pleie af det Offentlige, har en ofte vidtgaende økonomisk og social Betydning. Den endelige Afgjørelse er derfor med særligt Hensyn til den Maade, hvorpaa Udgifterne til den offentlige Behandling ere foreslaaede at skulle afholdes, jfr. Forslagets § 24, 2. Stykke, ordnet saaledes, at den kommer i Stand ved en Samvirken mellem paa den ene Side Myndigheder, der repræsenterer større kommunale Kredse, paa hvilke den ene Halvdel af Udgifterne tænkes at skulle repareres, nemlig for Kjøbenhavns Vedkommende Kommunalbestyrelsen og udenfor Kjøbenhavn Overtilsynet, og paa den anden Side Justitsministeriet paa Statskassens Vegne. De Ulemper, som maatte befrygtes at kunne flyde deraf, at Beslutning om offentlig Epidemibehandling ikke kan tages af Myndigheden paa det Sted, hvor Sygdommen viser sig, men at Spørgsmaalet skal forelægges høiere Myndigheder, hvilket altid vil medtage nogen, om end i Reglen kun kort Tid, formenes tilstrækkeligt fjærne derved, at Forslaget derhos steds tillægger Stedets Sundhedskommisjonen Ret til, hvor Omstændighederne antages at gøre det fornødent, foreløbig at sætte de for den offentlige Behandling gjældende Isolations- og Desinfektionsbestemmelser i Kraft, selvfølgelig saaledes, at Omkostningerne blive at afholde paa den i Forslagets § 24, 2det Stykke omhandlede Maade. Særligt af Hensyn til denne Bestemmelse er det dog, for at forebygge Misforstaaelse anset rettest udtrykkeligt at udtale, at veneriske Sygdomme (Gonorrhoe og Syfilis) og kroniske Hudsygdomme (Snat, Skurv, Ringsturv) aldrig kunne blive Gjenstand for offentlig Behandling.

Hvad angaar selve de Foranstaltninger, der, naar er smitsom Sygdom er Gjenstand for offentlig Behandling, ville være at træffe, ligger det i Sagens Natur, at overmaade Meget maa være overladt til Bestemmelse af de Myndigheder, hvem Ledelsen af Foranstaltningerne mod Sygdommen paa ethvert Sted er overdraget, og at der ikke i saa Henseende kan gives bestemte, i det Enkelte gaende Forfrister. Det, som det for Lovgivningens Vedkommende kommer an paa, er, at disse Myndigheder ere udrustede med fornøden Magtfuldkommenhed og med de fornødne Midler til i rette Tid og med den Kraft, som Omstændighederne kræve, at gennemføre de